

PITAGOREJCI

Je eno poglobitnejših predosokratniških smeri, saj je pitagorejstvo predstavljalo prvi večji prelom v filozofski metodi, saj so se z uvedbo znanosti in uporabo le-te pri razlaganju filozofije začeli presegati mythos in se usmerili na logos. Pripadniki pitagorejstva se imenujejo pitagorejci.

Potem, ko se je okoli leta 529 pr. n. št. naselil v Krotonu, je Pitagora okoli sebe zbral sebe krog ljudi - *Bratstvo*, ki so postali njegovi učenci. Z razvojem in predvsem razmahom njegove šole so se učenci delili glede na njihovo znanje in uvedenost v filozofijo

Osnovna pitagorejska razlaga metafizike je temeljila na Anaksimandru, »ki je postavil za pravzrok (arhé) in prvino vsemu, kar biva, apeiron (neskončno, nedoločeno, kaos) in je tudi prvi rabil to ime«. Pitagora je njegovo razlago spremenil in to razložil sledeče: vse temelji na dvojnosti pravzroka (tudi počela); prvo počelo je aperion, ki je neograjen, neskončen, odprt, večer, medtem ko je drugo počelo peras (meja), ki je nasprotje aperiona, torej omejujejo, zapira, končuje; tako da, ko peras nastopi proti aperionu (meja zapira kaos), iz kaosa nastane lepota in harmonija. Peras in aperion tako predstavljata dvojino, harmonijo, ravnovesje,... Za ta pravzrok je Pitagora postavil nematerialno število (arithmos): »In vse, kar je spoznatno, ima število: brez njega ni moč nobene reči ne z mislijo zajeti ne spoznati.« Tako so verjeli, da so števila resnična in prisotna kot materialna stvar in da so osnovni gradniki vsega prisotnega v svetu števila; vsa razmerja v svetu se lahko zreducirajo na številsko razmerja, ki so jih tudi zavzeto preučevali in razlagali njihov pomen na kozmos. Število je tako postalo najpomembnejši dejavnik njegove filozofije in preučevanje le-teh osnovno delovanje njegove filozofske šole. Veliko pozornost so namenili tudi merjenju. Na podlagi njihovega preučevanja števil in s tem iskanja resnice so pitagorejci postavile osnove aritmologije (številoslovja).

Poleg splošnega vprašanja o svetu so se pitagorejci posvečali tudi določenim problemom.

Tako so po orfistih prevzeli njihovo razlago duše. Po pitagorejcih naj bi bila duša neumrljiva in prenosljiva; tako naj bi se duša ob smrti človeka preselila v drugo telo (lahko neživo ali živo). Pitagora je tako ob eni priložnosti, ko je videl, da možki tepe psa, dejal, naj ga preneha tepsti, saj je v pasjem ječanju prepoznal dušo svojega umrlega prijatelja . Kljub temu se tudi on ni nikdar bolj natančno poglobil v razumevanje duše.